

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7, zastoupen JUDr. Jirím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Táboře**, se sídlem Purkyňova 2533, Tábor, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 1. 2013, čj. 10 A 127/2012 – 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný provedl dne 27. 8. 2012 kontrolu prodeje potravin v prodejně žalobce v Havlíčkově Brodě, Masarykova 3552. Žalobce podal dne 13. 12. 2012 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Požadoval, aby soud vydal rozsudek, že kontroly potravin živočišného původu a výrobků z nich vyrobených, které žalovaný provádí v provozovnách žalobce, jsou nezákonné a dále soud žádal, aby žalovanému zakázal pokračovat v těchto kontrolách.

[2] Žalobce současně požádal o vydání předběžného opatření, aby se žalovaný zdržel provádění kontrol prodeje potravin živočišného původu a výrobků z nich vyrobených ve všech prodejnách žalobce, a to až do okamžiku vykonatelnosti soudního rozhodnutí.

II.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 11. 1. 2013, čj. 10 A 127/2012 – 67, žalobu odmítl pro opožděnost na základě § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 84 odst. 1 s. ř. s.

[4] Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. je subjektivní lhůta k podání žaloby vázána na vědomost žalobce o nezákonném zásahu. Krajský soud předeslal, že na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem v usnesení ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004 – 110, který se zabýval daňovou kontrolou, v posuzovaném případě probíhala kontrola podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole. To, že byla zahájena a probíhala kontrola, bylo žalobci známo již v okamžiku, kdy se pracovníci žalovaného dostavili a předložili doklady potřebné k provádění kontroly. Okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o probíhající kontrole, v níž spatřuje nezákonný zásah, byl proto určen dnem kontroly, tj. 27. 8. 2012. Námitky se podávají proti obsahu protokolu, jehož obsahem je popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byla porušeny a nikoliv proti zahájení kontroly a jejímu uskutečnění.

[5] Tvrdí-li žalobce, že vyčkával na výsledek posouzení jím vznesených námitek, který mu byl doručen dne 30. 11. 2012, pak i v tomto případě byla žaloba podána opožděně. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Aps 3/2012, vyplývá, že pokud došlo k vyčerpání jiných prostředků ochrany či nápravy před podáním žaloby, subjektivní lhůtu je třeba vztahovat k vědomosti o vyřízení tohoto prostředku. Může ovšem nastat i situace, kdy bude o námitkách proti postupu kontrolního pracovníka rozhodnuto po uplynutí lhůty po jejich vyřízení či o nich nebude rozhodnuto vůbec. V takovém případě je třeba lhůtu k podání žaloby počítat od okamžiku marného uplynutí lhůty pro vyřízení námitek (srov. shora uvedené usnesení rozšířeného senátu). Pokud by se žalobní lhůta odvíjela v každém konkrétním případě od doručení rozhodnutí o námitce, byl by tím popřen smysl ochrany, která nastupuje tam, kde se žádná rozhodnutí nevydávají. V případě, že by správní orgán rozhodnutí o námitkách vůbec nevydal, okamžik, od kterého by se odvíjela lhůta pro podání žaloby, by tak *de facto* nikdy nemohl nastat.

[6] Jelikož žalobce uplatnil námitky dne 30. 8. 2012, mělo být o nich rozhodnuto nejpozději do 30. 9. 2012. V této lhůtě nebylo o námitkách rozhodnuto. Subjektivní dvouměsíční lhůta pro podání žaloby bez ohledu na to, kdy bylo skutečně rozhodnuto, proto počala běžet 1. 10. 2012 a uplynula dne 1. 12. 2012. Žalobce podal žalobu až dne 13. 12. 2012, tedy opožděně.

[7] S ohledem na opožděnost žaloby se krajský soud již nezabýval návrhem žalobce na vydání předběžného opatření.

III.I

[8] Usnesení krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[9] Stěžovatel poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 144/2004 - 110, a konstatoval, že považuje námitky uplatněné v rámci daňové kontroly z hlediska svého charakteru za obdobné s námitkami proti protokolu o kontrole provedené dle zákona o státní kontrole. Námitky podle zákona o státní kontrole a námitky proti postupu pracovníka správce daně (dle daňového řádu „stížnost“) se neliší z hlediska svého smyslu a významu, včetně řízení o nich. Proto je stěžovatel přesvědčen, že prostředkem, kterým se lze dle § 85 s. ř. s. domáhat ochrany před kontrolou jako nezákonným zásahem, jsou právě námitky proti protokolu o kontrole. Tyto námitky stěžovatel vznesl dne 30. 8. 2012 a čekal, až bude o nich rozhodnuto, aby mohl podat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem. Toto rozhodnutí

žalovaný vydal až dne 30. 11. 2012, přičemž jej stěžovateli doručil dne 13. 12. 2012. Ještě téhož dne stěžovatel podal žalobu.

[10] Z § 84 ani § 85 s. ř. s. nelze vyvodit, že lhůta pro podání žaloby počíná běžet marným uplynutím lhůty pro vyřízení námitek proti protokolu o kontrole. Podle stěžovatele lze § 85 s. ř. s. vyložit tak, že dokud není rozhodnuto o námitkách, je žaloba nepřipustná. Marné uplynutí lhůty pro vyřízení námitek neznamena bezvýslednost vyčerpání těchto prostředků, neboť i po uplynutí této lhůty může být námitkám vyhověno. V takovém případě by podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ztratilo své opodstatnění.

[11] Stěžovateli není jasné, proč v případě daňové kontroly začíná běžet subjektivní lhůta pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem až okamžikem doručení rozhodnutí o podaných námitkách, kdežto v případě kontroly dle zákona o státní kontrole tato lhůta počíná okamžikem, kdy se stěžovatel o provedení kontroly dozvěděl. Právní úprava obou institutů je z hlediska jejich smyslu a účelu stejná. V obou případech se kontrolovaný subjekt o provedené kontrole dozví v okamžiku jejího zahájení. Stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2007, čj. 4 Aps 4/2006 - 70, podle kterého počátek lhůty pro podání žaloby proti nezákonnému zásahu nelze odvozovat od data zahájení daňové kontroly, ale od okamžiku, kdy se žalobce dozvěděl o vyřízení námitek proti postupu pracovníků správce daně.

[12] Třicetidenní lhůta pro vyřízení námitek, z níž vychází krajský soud, nemá oporu v zákoně. Na řízení o námitkách se nevztahuje správní řád (viz § 18 a § 26 zákona o státní kontrole). I kdyby tedy měl stěžovatel vědět, že lhůta pro podání žaloby začíná běžet dnem následujícím po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí o námitkách, v žádném případě nemohl vědět, že lhůta pro vydání rozhodnutí o námitkách činí právě třicet dní.

[13] Stěžovatel považuje za naprosto zavádějící tvrzení žalovaného, že má zřejmou nechuť snášet dozor státu nad potravinami, neboť činí obstrukce i orgánům Státní veterinární správy. Stěžovatel však pouze požaduje, aby inspektoři Státní veterinární správy též předložili oprávnění ke kontrole.

III.II

[14] Stěžovatel podáním ze dne 15. 7. 2013 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5. 2013, čj. 30 A 114/2010 - 217, v němž byla vyslovena nicotnost rozhodnutí vydaného žalovaným a inspektorátem žalovaného v Hradci Králové. Dozorovým orgánem v případě jiné prodejny stěžovatele (ve věci kontroly sýrů zabalených v potravinářské folii) jsou podle krajského soudu orgány veterinární správy a nikoliv Státní zemědělská a potravinářská inspekce. Dále stěžovatel odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. 7 Ca 158/2009, s obdobným závěrem a navrhl, aby si Nejvyšší správní soud tento rozsudek od městského soudu vyžádal.

[15] Stěžovatel s poukazem na § 125 a § 130 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 52 odst. 1, § 64, § 109 odst. 2 a 120 s. ř. s. navrhl, aby Nejvyšší správní soud provedl ohledání prodejny stěžovatele, jehož se toto řízení týká.

IV.

[16] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Krajský soud však neakceptoval jeho argumentaci, že pokud má být nezákonným zásahem to, že provádí na provozovnách žalobce kontrolu potravin živočišného původu, pak kontrola ze dne 27. 8. 2012 nebyla prvním údajně nezákonným zásahem, o kterém se žalobce dozvěděl. Žalobce věděl

i o dřívějších kontrolách, při kterých žalovaný uplatňoval svou věcnou působnost ke kontrolám potravin živočišného původu. Subjektivní lhůta pro podání žaloby tak dle žalovaného uplynula před podáním žaloby dne 13. 12. 2012.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele se závěrem krajského soudu o opožděnosti žaloby. Podle stěžovatelova názoru nelze § 84 odst. 1 s. ř. s. vyložit tak, že běh subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem začal okamžikem zahájení kontroly, příp. okamžikem marného uplynutí lhůty pro rozhodnutí o námitkách proti protokolu o kontrole. Kasační stížnost míří na problematiku vzájemného souladu § 84 odst. 1 s. ř. s., který upravuje subjektivní dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením a § 85 tohoto zákona, který stanoví, že je tato žaloba nepřipustná tehdy, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky.

[20] Soudní řád správní neobsahuje výslovnou úpravu lhůty k podání zásahové žaloby, pokud žalobce nejprve využil jiné právní prostředky, jimiž se domáhal nápravy nebo ochrany před nezákonným zásahem. Podstatné je rovněž to, že subjektivní dvouměsíční lhůta je (z povahy věci) vázána nikoli na konstantní neměnnou okolnost, u níž není pochyb, kdy nastala, ale na moment subjektivní, na okamžik, kdy se žalobce dozvěděl o tvrzeném nezákonném zásahu.

[21] Vedle právní úpravy uvedené v soudním řádu správním je proto třeba vycházet z dostupné soudní judikatury. Klíčové místo v ní zaujímá usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, čj. 2 Afs 144/2004 - 110. Krajský soud zohlednil jeho závěry v kasační stížnosti napadeném usnesení a stěžovatel z něj vycházel v kasační stížnosti. Stěžovatel si kladl obdobné právní otázky, které si musel již dříve položit rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a které bylo třeba posoudit i v této věci. Jde především o povahu důvodu nepřipustnosti zásahové žaloby dle § 85 s. ř. s., zda má tento důvod objektivní charakter a je dán vždy, pokud jiný přípustný prostředek ochrany existuje nebo zda jde o obdobnou konstrukci jako u žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., která předpokládá předchozí bezvýsledné vyčerpání takového prostředku ochrany. Pak je ovšem třeba stanovit počátek lhůty pro podání zásahové žaloby, neboť jej soudní řád správní výslovně neupravuje. Nejvyšší správní soud bude vycházet z právních názorů, které k těmto otázkám vyslovil jeho rozšířený senát. Je však třeba zohlednit všechny argumenty, které jsou v prejudikatuře uvedeny, nikoli izolovaně využívat pouze některé z nich.

[22] Rozšířený senát se zabýval přípustností zásahové žaloby proti nezákonné daňové kontrole a podmínkami, za nichž lze tuto žalobu podat. V souzené věci byla provedena kontrola prodeje potravin v režimu zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, nikoli daňová kontrola podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, resp. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Následná judikatura Nejvyššího správního soudu svědčí tomu, že závěry usnesení rozšířeného senátu mají širší dosah a jsou zohledňovány i u kontrol upravených v jiných právních předpisech. Např. v rozsudku ze dne 17. 6. 2009, čj. 4 Aps 2/2009 - 160, soud vycházel z tohoto usnesení i v případě kontroly inspekce práce podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce. V rozsudku ze dne 17. 12. 2010, čj. 4 Aps 2/2010 - 44, soud argumentoval usnesením rozšířeného senátu při

úvahách, zda je třeba považovat stížnost proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správního orgánu podle § 175 správního řádu za jiný způsob ochrany před nezákonným zásahem dle § 85 s. ř. s. V rozsudku ze dne 28. 11. 2012, čj. 2 As 68/2011 - 75, soud vyslovil v souvislosti s pokutou podle zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat, že obecné zásady vyslovené v souvislosti s daňovými kontrolami platí shodně pro veřejné kontroly v celé veřejné správě. Krajský soud proto postupoval správně, pokud při úvaze o včasnosti žaloby vycházel z usnesení rozšířeného senátu.

[23] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil tyto právní názory:

Zahájení i provádění daňové kontroly (§ 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možné podat žalobu podle § 82 a násl. s. ř. s.

Taková žaloba je přípustná pouze poté, kdy žalobce bezvýsledně vyčerpal právní prostředek stanovený podle zákona k jeho ochraně (§ 85 s. ř. s.). Tímto právním prostředkem jsou námitky podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu.

Lhůta pro podání takové žaloby (§ 84 s. ř. s.) počíná běžet od okamžiku, kdy se daňový subjekt dozvěděl o vyřízení námitek (§ 16 odst. 6 daňového řádu), popřípadě od okamžiku marného uplynutí lhůty pro vyřízení námitek.

Nestanoví-li daňový řád lhůtu pro vyřízení námitek, užije se o délce této lhůty per analogiam iuris ustanovení § 49 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu.

[24] Stěžovatel namítl, že § 85 s. ř. s. lze vyložit i tak, že dokud není rozhodnuto o prostředku, kterým se lze domáhat ochrany či nápravy, je žaloba nepřipustná. Ustanovení § 85 s. ř. s. skutečně neobsahuje pravidlo o počátku běhu lhůty k podání žaloby. To však neznamená, že by jen proto mělo vždy platit stěžovatelovo přesvědčení, že je žaloba nepřipustná, dokud není rozhodnuto o jiném prostředku ochrany, zde o námitkách proti protokolu o kontrole. Ani tento názor totiž nevyplyvá z textu soudního řádu správního. Logickým důsledkem uvedené úvahy by mohl být pouze dílčí závěr, že probíhající řízení o námitkách tvoří překážku pro podání soudní žaloby. Nelze však z toho vyvodit žádné pravidlo pro určení počátku běhu lhůty k podání takové žaloby, byť by se jednalo o žalobu následnou. Lze rozumět úvahám stěžovatele, pokud se zamýšlí nad povahou výluky v § 85 s. ř. s. Ryze jazykový výklad by mohl nasvědčovat tomu, že zákon objektivně považuje žalobu za nepřipustnou vždy, pokud existuje jiný prostředek ochrany, který je v dané situaci vhodnější. Pak by však ztrácela opodstatnění sama úvaha o lhůtě k podání zásahové žaloby, neboť by ji nebylo možné podat již jen proto, že je k dispozici vhodnější právní prostředek ochrany. Z takového pojetí by však ani stěžovatel nemohl mít prospěch. Obdobným způsobem uvažoval rovněž rozšířený senát. S poukazem na obecný princip subsidiarity soudní ochrany uzavřel, že zásahová žaloba je přípustná až poté, kdy žalobce bezvýsledně vyčerpal právní prostředek stanovený k jeho ochraně, v tomto případě námitky proti protokolu o kontrolním zjištění.

[25] Stěžovatel nepostupuje správně, pokud klade v názoru rozšířeného senátu důraz na příslovce „bezvýsledně“. Jiný prostředek ochrany totiž nemusí vždy nutně vést k žalobcem předpokládanému výsledku. Žalobce presumuje, že jiný prostředek ochrany je vždy nakonec realizován, o námitkách je rozhodnuto, zásahová žaloba již není nepřipustná a lze ji podat. Jak uvedl již rozšířený senát, v praxi tomu tak být nemusí. Ustanovení § 26 zákona o státní kontrole stanoví, že se pro řízení o námitkách proti protokolu o kontrolním zjištění nepoužije správní řád, tedy rovněž pravidlo o tom, že rozhodnutí je třeba vydat bezodkladně, resp. nejpozději do 30 dnů a v případech nezbytnosti ústního jednání či nutnosti někoho

předvolat ve lhůtě dalších 30 dnů (§ 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Jde tedy o zcela obdobnou situaci jako v případě námitek proti postupu pracovníka správce daně dle § 16 odst. 4 písm. d) zákona o správě daní a poplatků. Rovněž v tomto případě chybělo pozitivní vymezení lhůty pro rozhodnutí o námitkách a bylo třeba stanovit výkladem pravidlo, do kdy musí být o námitkách rozhodnuto. Nejvyšší správní soud vychází z toho, že *analogií iuris* byla i pro rozhodování o námitkách připuštěna pravidla o lhůtách pro rozhodnutí obsažená v § 49 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, mající nyní obdobu v již zmiňovaném § 71 nyní účinného správního řádu. Tento názor rozšířený senát vyjádřil zcela jednoznačně. Uzavřel, že pokud o námitkách není rozhodnuto vůbec, či je učiněno opatření, které ve skutečnosti není rozhodnutím o námitkách, či dojde k takovému prodlení, že lze pochybovat o tom, že náprava bude provedena, je třeba lhůtu k podání žaloby počítat od okamžiku marného uplynutí lhůty pro vyřízení námitek.

[26] Není proto správný názor, že dokud není rozhodnuto o námitkách proti protokolu o kontrole, je zásahová žaloba vždy nepřipustná. Pomíjí totiž případy, kdy se správní orgán rozhodne rezignovat na vyřízení námitek nebo o nich alespoň nerozhodne v přiměřeném čase. Pak by nebylo možné nikdy podat zásahovou žalobu a přípustnost či nepřipustnost žaloby by byla zcela závislá na procesní aktivitě správního orgánu.

[27] Jak již bylo uvedeno, soudní řád správní neobsahuje výslovné pravidlo o počátku lhůty pro podání zásahové žaloby, pokud je nejprve využit jiný právní prostředek ochrany a řízení o tomto prostředku probíhá. Za takové situace je potřebné interpretovat rozhodnutí rozšířeného senátu uměřeně, aby „*interpretací interpretace*“ právního předpisu nedošlo k neúnosnému zkreslení právní normy a byl popřen její smysl nebo byl její obsah neurčitý. Pokud tedy rozšířený senát dospěl k názoru, že námitkové řízení není univerzálním řešením v případě námitek proti daňové kontrole (a zcela shodně i proti protokolu o kontrolním zjištění), pak je třeba bezvýhradně trvat na tom, že žalobní lhůta v takovém případě běží sice od okamžiku, kdy se subjekt dozvěděl o rozhodnutí o námitkách, ale pouze tehdy, pokud jsou vyřízeny ve lhůtách určených *analogií iuris*. Pokud tomu tak není, uplatní se speciální pravidlo, že lhůta počíná běžet marným uplynutím lhůty pro vyřízení námitek.

[28] Jedním z předpokladů efektivity žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu je její včasnost. I proto je subjektivní lhůta k podání žaloby relativně krátká a obecným pravidlem je, že se počítá hned od okamžiku, kdy se žalobce o zásahu dozvěděl. Pokud se někdo domnívá, že je zasažen tvrzeným nezákonným zásahem, měl by se bránit pokud možno ihned. Proto také soudní řád správní váže počátek lhůty na dozvědění se o tvrzeném zásahu a nikoli na určitou objektivně nastalou skutečnost, jako je tomu např. u nečinnostní žaloby v § 80 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí rozšířeného senátu je třeba vnímat jako výjimku ze zákonného pravidla a doplnění úpravy pro případy, které nejsou výslovně upraveny. Takovou výjimku je třeba vyložit restriktivně a setrval na tom, že nejzazším bodem, od kterého je třeba stanovit počátek běhu dvouměsíční lhůty k podání zásahové žaloby, je marné uplynutí lhůty pro vyřízení námitek. To platí tím spíše, pokud soudní řád správní stanoví v § 84 odst. 2, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

[29] Výsledek řízení o kasační stížnosti nemůže změnit ani poukaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2007, čj. 4 Aps 4/2006 - 70. V uvedené věci sice soud konstatoval, že počátek lhůty pro podání žaloby je určen okamžikem, kdy se stěžovatel dozvěděl o vyřízení námitek, avšak v uvedené věci bylo o námitkách rozhodnuto a rozhodnutí doručeno namítateli přesně po 30 dnech od jejich podání, tedy nikoli po lhůtě, kterou v této souvislosti vymezil rozšířený senát. Soud se proto nemusel zabývat a nezabýval důsledky, které by měl na běh žalobní lhůty fakt, že správní orgán případně v této lhůtě nerozhodl.

[30] Zbývá doplnit, že předmětem řízení o kasační stížnosti bylo usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta zásahová žaloba pro opožděnost. Bylo třeba posoudit, zda byl správný právní názor krajského soudu. Krajský soud se nezabýval meritem věci a nemůže tak učinit ani kasační soud při rozhodování o kasační stížnosti. Na její důvodnost proto nemohly mít vliv v mezidobí vydané rozsudky, které stěžovatel předložil a které se týkají samé podstaty sporu. Rovněž nebyl důvod, aby Nejvyšší správní soud doplňoval důkazní řízení provedením ohledání provozovny, v níž byla provedena kontrola, jak stěžovatel rovněž navrhoval v kasační stížnosti.

[31] Lze tedy uzavřít, že je nesprávný právní názor stěžovatele, který odvozuje lhůtu k podání zásahové žaloby od vydání rozhodnutí o námitkách, ke kterému však došlo více než 3 měsíce po jejich podání. Krajský soud správně posoudil včasnost žaloby. Proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2014

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu